

AB ve IMF EKSENLİ SİYASETE KARŞI 21 YY. ÇÖZÜMÜ BÜTÜNDE PARÇALI TOPLUM MÜHENDİSLİĞİ VE TEKNİK DEVLET

*Cenk YALTIRAK**

Ülkemizi kaplayan kriz ve umutsuzluk tablosunda, yurttaşlar ülkeyi yıllardır yöneten beceriksiz kadroların beceremediği bir atılımı Avrupa Birliği'ne katılırsak yapabileceğimizi düşünüyor. Bu düşünce, yazılı ve görsel basında köşeleri tutan odakların yazılarından televizyon dizilerine kadar her yerde insanlarımıza pompalanıyor. Bir yanda gazete köşelerinde Türk olmakla geri kalmak, düzensiz olmak, beceriksizlik bir araya getirilirken; uygar olmayan, dogmatik bir düşünce bağnazlığı ve baskıcılığı, AB yanlıları tarafından herkese uygulanıyor. Demokraside sadece AB'ye girme yanlısı olmak demokrat olmanın gereği halinde. Oysa AB'ye girmek isteyenlerin karşısında girmek istemeyenlerin sesi bile çıkmıyor. Her yerde sürekli saldırgan bir şekilde AB ye girilmez ise ülkemizin Afganistan olacağı, Irak gibi olacağı öne sürülüyor. Mecliste bulunan partiler bu gürültüde düşünüp taşınmadan tüm isteklere evet derken, AB'nin istemediklerini bile yasallaştırarak AB'yi şaşırtıyor.

Bu gidişte dayatılan tabloda hükümetin içinde çıban başı görülen odakları dağıtmak MHP'nin ve DSP ulusalcı kanadının tasfiyesi için Bilderberg toplantıları sonrasında 'Derwish', İsmail Cem ve Hüsamettin Özkan ile DSP yi paramparça ediyor. Bu parçalanmış tablonun arkasından kurulan Yeni Türkiye Partisi, örgütsüz ve tabansız olarak bir seçimle karşı karşıya kalınca bu sefer Derwish CHP ye geçiyor ve manzaraya son noktayı koyuyor. Bu manzaranın içinde tüm masa başı siyaset mühendislerinin şapkasını ters giydiren bir kişi Derwish. Mayıs ayına kadar hükümetin uyumlu gittiği düşünülürken, ilk defa TUSAİD üyelerine yeni bir senaryo lazım dediğinde ABD den yeni dönmüştü. Arkasından Hüsamettin Özkan'ın cansiperane olarak Ecevit'in sağlık sorunlarını gizleme siyaseti tersine döndü. Görsel ve yazılı basın bu dönemde Ecevit'in gitmesi ile AB üyeliği arasında bağlantı kurmaya başladı. Bu sırada köşeleri tutan 'medyatörler', Kopenhag kriterleri, Kıbrıs ve Irak müdahalesi konusunda AB ve ABD odaklarından farklı düşünen MHP ile DSP ulusalcılarını hükümet dışına itmek için elinden gelen karalamayı yapıyordu. Seçime gitmek konusunda ilk ateşlemeyi yapan Derwish, yıllardır solu CHP de birleştirme hayali ile yanıp tutuşan sosyal demokratların beceremediğini başardı. Önce DSP yi ikiye böldü, arkasından beraber yürüdüğü YTP yi terk ederek, iki grubu da seçim barajı altına mahkum etti. Herkesin izlediği bu manzarada, CHP saflarından seçime girme kararı alan Derwish bir taşla iki kuşu vururken, arkasında bulunan odakların da cumhuriyetin kurucu ideolojisini terk etmeye hevesli kadroların açık eksiltmeyle ele geçirdiği CHP'de, son hamleyi yapmalarının önü açıldı. 11 kasım 1938'de Kemalizm'i tasfiye etmeye başlayanların açtığı yolda cumhuriyeti kuranların ideolojisinin ayağa kalkacağı tek adres

*Jeoloji Müh. Deniz Jeologu (Ar. Gör.İTÜ) yaltirak@itu.edu.tr

olarak varsayılan CHP, küreselleşmeci ve uluslararası sermayenin ideolojisi olan '*sosyal-liberal sentez*' olarak tanımlanan liberal sol eksene dönerken, ülkede bağımsız ekonomi ve siyaset yapma alanları sadece MHP'ye bırakıldı. MHP, 1980 öncesinde izlediği siyasetten dolayı bağımsızlıkçı, yurtsever ve demokrat yurttaşların oylarını alamayacağına göre AKP ile korkutulacak Atatürkçü kitleler, yine Atatürk'ün partisi ve Altı ok edebiyatı ile Kemalizm'e en ağır darbeyi indiren kadroların yerleştiği ve odak oluşturduğu CHP ye mahkum olacaktı. Bir ülkenin yurtseverlerini partisiz bırakmak ve onları dağıtarak küçük partiler kurdurup siyasetin dışına itmek oyunun diğer parçası. Geçmişini cümle alemin bildiği Uzan ailesi ise Genç Parti ile yanlış adamların doğru şeyleri söylediği bir odak olarak gelecekteki oluşacak yeni ve genç çıkışlarının önünü keserken, MHP'nin siyasi tabanının da oymakla meşgul. ABD'nin peşinde olduğu Uzan ailesinin Genç Parti ile başlayan siyaseti, ister istemez Türkiye'deki uyanışı sağlayacak sözleri eskitip ve yanlış kişilerin ağzında telaffuz ettirirken acaba gelecekte aynı ekseninde doğru adamların siyasetini aşındıracak bir yaklaşımı mı içeriyor? Aklımıza gelecek birçok soru ve çözülmez bağlantı var. Bunları büyük bir komplonun parçası saymak ve siyaseti o eksenin üzerinde kurmakta oyuna dahil olmayı kabul etmektir.

Türkiye'de kavramların ne anlama geldiği bilinmeden kullanılması yaygın bir alışkanlıktır. Bunların başında '*toplum mühendisliği*' gelir. AB'ci odaklar sürekli karşı çıktıkları ulusal çıkarları savunan grupları, toplum mühendisi oldukları ve '*derin devlet*'le ilişkili oldukları fantezisi ile itham ederler. Derin devlet demekle işaret etmek istedikleri bürokrasi içinde bulunan yurtseverler ve emperyalizmin çıkarına hareket etmeyeceği çok açık olan Kemalist ilkeler üzerinde taviz vermeden yapılanan Türk ordusudur. Bu odaklar her zaman yurtsever ve anayasacı yaklaşımlardan toplum mühendisliği olarak söz ederler. Oysa toplum mühendisliği çok genel bir tanımlamadır ve ikiye ayrılır. Bunlardan birincisi **bütüncül toplum mühendisliği** olarak tanımlayabileceğimiz, top yekun bir modelin dayatma yöntemleriyle ulusların problemlerini çözmek yerine onların siyasetlerini yapılandırmaya çalışan, ülkeleri kendi emperyal ve küresel çıkarları ile yönlendirme çabaları olan, bunun için maşaları ile komplolar düzenleme yoluyla siyasetin akışını kendi istediği gibi yönlendirmeye meraklı, determinist ve dogmatik **siyaset mühendisliği**dir. Bunu en açık yaşanmış örnekleri Türk halkının **Sykes-Picot** ve **Sevr** düzenlemeleri ile düştüğü durumdur. Soğuk Savaş döneminde dünya halklarının kendilerini uygar ve adil bir yaşama taşıyacak yollar Washington, Moskova ve Pekin'de masa başında oturan **siyaset mühendislerinin** uyguladıkları bütüncül projelerle yok edilmiş, halklar birbirine kırdırılmış, kalkınmaya ve gelişmeye ayrılmak kaynaklar silahlanmaya, kapitalist ve sosyalist emperyalistlerin kasalarına girmiştir.

Son yirmi yılda gerçekleşen bilişim teknolojileri devrimi ile artık bütüncül toplum mühendisliğinin bir kanadı olan kapitalizm, tek ve değişmez bir dogmayı kendi küresel krallığını ilan etmek için araç olarak kullanmaya başlamıştır. Bu serbest piyasa adı verilen hiçbir şekilde denge ve adaleti içermeyen, bir taraftan emdiği kaynağı küçük bir azınlığın kasasına dolduran bir asalak düzeni halini almıştır. Bu çerçevede küreselleşme adı verilen bu masaldan uyanmaya başlayacak olanların ilk olarak sosyal adaletsizlik ve fakirliğin açtığı yaraları göstermeleri, gittikçe yok olan ve büyük sermayenin eline düşen ulusal sermayedarların bazı noktalarda piyasa kavramını sorgulamaya başlaması, yeni bir araca gereksinim duyurmuştur. Bunun ilk uygulama alanı olarak her ne kadar Birleşik Krallık seçilmiş ise de etkin olarak Doğu Avrupa'nın sosyalizm sonrası yaşadığı şoku uyutma aşamasında kullanılmıştır. Şu anda ise daha ilginç bir alan, bütüncül toplum mühendisliği projelerine ilk ve en büyük zararı veren Türkiye Cumhuriyeti hedef tahtasındadır. Bunun nedeni, bütüncül toplum mühendisliğinin köklerini pozitivist ve determinist dogma ile besleyen ve doğrulamacı siyaset mühendisliği olarak şekillendirenlerin projelerinin uygulama aşamasında aldıkları ağır darbedir. Masa başında siyaseti yapılandırmaya çalışanların bütüncül teorisi ilk defa Anadolu'da yanlışlanmıştır. Bilim ve aklı istediği gibi

yorumlayan ve saptıranlara yanıt, uygarlığın ve bilimin vatanı Anadolu'dan gelmiştir. Bütüncül toplum mühendisliğini yanlışlayan yeni kuram ise yaşamın pratiklerinden kaynaklanan, sorunları çözmek için yola çıkan, istiklal gibi bir bütüne parçalı projeler ile varmayı başaran, parçalı toplum mühendisliği adını verdiğimiz Kemalist kuramdır. Kemalizm bu çerçevede batı merkezli dogmatik bütüncül toplum mühendisliğinin karşısına dikilen parçalı toplum mühendisliği projesidir. Bu nedenle toplum mühendisliği kavramı çok genel ve sadece siyaset mühendisleri tarafından kendi bütüncül projelerini yanlışlayacak ideolojik açılımların önünü tıkamak için kullanılır.

Kemalizm, Kapitalizm Sosyalizm gibi dünyaya düzen verme hedefi gütmeyen bir yaklaşımdır. Bu anlamda üçüncü bir yolu önerir. Bundan kastı her ulusun bir üçüncü yolu olduğudur. Her ulus, kendi tarihi ve coğrafyası ile barışık olarak eninde sonunda bilim ve akıl rehberliğinde uygar dünyaya katılabilir. Bu hakka saldırının ilk nedeni üçüncü yollarını yaratabilecek ulusların sömürülmesini sürdürmek, kendileri zenginleşirken ulusları birbirine boğazlatmaktır. Bu nedenle aydınlanma düşüncesinin önüne, kimi ülkede din, kimi ülkede dogmatik ideolojilerin destekçileri çıkar. Bazen anti-emperyalizmi diline dolayan odaklar ile emperyalizme saldırdığını söyleyen odakların her adımının arkasından emperyalist şiddetin daha ileri gitmesi, çok ağır bir dersi de içerir.

Örneğin İran'da köktendinciler 1970'li yıllarda ABD'nin ulusal bağımsızlıkçı olmasından rahatsız olduğu Musaddık'a karşı çoğalırken, Şah, Anti komünizmi yıkmak edasıyla ABD ve Tahran'daki CIA ajanları desteğiyle iktidara gelmişti. Oysa Musaddık komünist değildi. Anti-komünizme karşı en iyi ilacı din olarak gören şah ve destekçisi ABD, bir süre sonra kurdukları baskı ve sömürü düzeninin karşısında komünistler ile birlikte köktendincileri bulunca Şah karşıtı odaklardan köktendincilerin yanında olmayı seçti. Ülkede ilk önce Şah yanlılarını boğazlayan Devrimciler(!) daha sonra kendileri ile birlikte hareket eden sol ve demokrat kitleleri ortadan kaldırdığında, ABD kendi beslediği bataklıktan karşısına anti-Amerikan bir düşman buldu. Üstelik bu, anti-emperyalizmden beslenen yerel bir ideolojik çıkış olduğundan kontrolü de imkansız oldu. Bu nedenle Irak'a silah satmaya başlayan ABD, İran-Irak savaşı boyunca kendi yarattığı diktatörü kullanmaya devam ederek İran'ı zayıflattı. Ne zaman ki ürettiği bataklıktaki diktatör, ABD den aldığı cesaretle birkaç küçük stratejik adayı Kuveyt'ten almaya kalktı, tarih yine tekrar etti. Kendi elleriyle Frankeştayn yaratmakta üstüne olmayan ABD, Irak'ın fakir halkını acımadan bombalarken dünyaya tek güç olduğu mesajını veriyordu. 1980'li yıllarda Afganistan'ın Sovyetler güdümüne girmesinden rahatsız olan ABD, Orta Asya petrollerinin Hint Okyanusuna ulaşmasında en önemli geçit olan Afganistan'ı kaybetmesinden dolayı Sosyalist hükümetlere karşı köktendinciliği beslemeye devam etti. Taliban bu bataklıkta büyüdü. Pakistan'da kurulan bankalar aracılığı ile bu gruplara rejimi sarsmak ve yıkmak için milyonlarca dolar aktarıldı. Köktendincilerin elinde bugün bile alınması bin bir güçlük içeren Stinger füzelerinin bulunması çok anlamlıdır. Bu bataklıktan çıkan yeni Frankeştayn'ın adı El Kaide'dir. Suudi Arabistan'da yıllarca ABD ihalelerini karşılayan bir ailenin bireyinin Filistin'de saldırıların en arttığı dönemde sivillere yönelik planladığı 11 Eylül saldırısı sonucu yaşanan olaylar dikkat çekicidir.

Uluslararası silah ticaretinin düştüğü, İsrail-Filistin arasında bir anlaşmaya doğru gidişe baskıların başladığı bir dönemde, Filistin topraklarına her gün giren bir ordu ve onların girmesine yol açan bombalı saldırıların kime yaradığı gerçek adresi de gösterecektir., Sadece kağıt değeri olan doları, dünyada kaynakları kendine aktarmak için kullanan bir ülkenin büyük sermaye gruplarının, kendi çıkarlarına uygun iktidarlar ve teröristler üretmesi için kurdukları düzenler ve komplolar olarak nitelendirilebilecek uluslararası kara para siyaseti; umutsuzluğu arttırırken, bir şeyler yapabilecek grupları da pasifize etmektedir. Bu büyük sermaye grupları, doğal kaynakların ve petrolün daha kolay kontrolü için ülkeleri uluslararası köktendinciliğin batağına çekip, yoksul ve cahil bırakırken, kendi eksenlerinde, dine dayalı tevekkül ile post-modern bir demokrasiyi üreten ılımlı dinci

grupları siyaset piyasasına sürmektedir. Bir zamanlar köktendinciliği destekleyen odaklar bunun bir bumerang olduğunu gördüğünden bu yana, ılımlı köktendincileri ülkelerindeki aydınlanmacı akımların karşısına çıkararak demokrasi içinde oluşacak stabilize bir siyaset ile kendine karşı şiddete dönecek bir düzen yaratmanın da önüne geçmeye çalışmaktadır. Bu düzeni kendi ülkesinde yıllardır yoksullar için mahalle kiliseleri ve cemaatleriyle başarmış ABD'nin post modern projesi, cemaatleşme ve etnikleşmeden başka bir şey olamayacaktır. Bunun için de en iyi silah, bireysel hak ve özgürlükler ile insan hakları edebiyatı olacaktır. Bir ülkenin destabilizasyonu gerektiğinde parçalara ayrılarak kontrolünün en açık eseri, Arap ülkelerinin arasında cetvelle çizilen sınırlar ile Türkiye ve Arap ülkeleri arasındaki coğrafyaya dayalı çizilen sınırdır. Petrolün başladığı yerde biten sınırimız ve Lozan sonrasına kalan Musul-Kerkük'ün nasıl Cumhuriyetin elinden koparıldığı üzerinde düşünmek gerekir.

Bütün bu yazılanlar ile AB siyaseti ilişkisi nasıl kurulabilir. AB sadece Avrupa'ya ait bir program değildir. İkinci Dünya savaşı sonrasında Avrupa ekonomisini ve sınırlarını düzenleyenlerin gelecekte oluşturacağı bir dünya devletinin parçasıdır. Bu konuda Avrupa'nın birleşmesinin bir destekçisi de ABD'dir. ABD görüldüğü gibi coğrafi sınırları itibarıyla herhangi bir tehditle karşı karşıya değildir. Bu haliyle büyük bir ordu ile dünya jandarmalığı sadece petrole dayanmaz. Atlantik Okyanusu'nun batısında doğalgaz ve petrol rezervlerinin çok büyük boyutlarda olduğu bilinen bir gerçektir. Örneğin Kanada'nın doğu sahillerinin açıklarında bulunan Türkiye'nin üç katı büyüklüğündeki Grand Banks inanılmaz bir petrol rezervidir. Bu gerçeğe rağmen Kanada'daki bu yatağa ABD eksenli bir tek şirket ilgi duymamakta, bu yatak Kanada ulusal şirketi tarafından bir tek uzak kıyı alanında birkaç kuyuyla işletilmektedir. Bunun nedeni, petrolün bulunduğu yerden çıkarılma maliyetini ABD ekonomisinin ödeyemeyecektir. Bu nedenle ABD çıkarını ilgilendiren, petrolden çok, üretim maliyeti ve ülkesindeki finans odaklarının bu fiyatlarla olan ilişkisidir.

Bu durumda ABD'nin az gelişmişlerin petrolüne duyduğu ilgi iki nedene yaslanır. Bunlardan birincisi, bu yataklar dış bilgi ve teknolojileri olmadan da kolaylıkla ulusal olarak işletilebilir derinliktedir. İkincisi, bu petrollerin ulusal kontrolü durumunda fiyatları kendileri belirleyemez. Bunların doğal sonucu ABD ekonomisi ve petrol şirketleri değil petrol olan ülkelerin halkları zenginleşecektir. Bu durumda ise dünyada paylaşım düzeni bu uluslararası şirketlerin aleyhine bozulacaktır. Böyle bir bozulmanın önüne geçmenin diğer bir yolu, bu ülkelerin yönetimlerini kontrol etmek, petrole sahip devletlerin ABD karşıtı yöneticilerini devirmektir. ABD'nin ekonomik petrol yataklarının ömrünü önümüzdeki 10-15 yıl içinde tüketeceği bilinen bir gerçekliktir. Bu nedenle ABD'nin, dünyada her dönemde değişen oynak siyaseti sadece ve sadece kendi çıkarına dayanır. Şimdi bu noktadan hareketle, ABD için Irak'ta petrolü kontrol edecek yeni bir devletin kurulması stratejik bir zorunluluktur. Bu tabloda AB ise seyirci görüntüsünde olsa da sadece kendi çıkarlarını düşünürken ABD yi ürkütmemeyi seçmektedir. Bu çerçevede ABD, Irak müdahalesi ve kurmaya çalışacağı kukla devlet için yukarıda da sözünü ettiğimiz gibi IMF ile kontrol altında tuttuğu Türk siyasetini yeniden yapılandırdı. Önümüzdeki seçim de aynı şekilde, IMF memurunun kontrolünde neo-mandacılığın uçbeylerinin teslim aldığı CHP'nin AB eksenli iktidarı bu noktada önemli bir rol oynayacaktır. ABD, seçimi kazanma ihtimali olan iki partiyi birini ılımlı İslamcı diğerini cumhuriyeti kuran parti olarak istediği kulvara soktuğunu düşünerek, siyaset mühendisliğinin klasik hatalarını tekrarlamaktadır. Şimdiye kadar bu tür projeleri uyguladığı ülkeler ile Türkiye arasında belirgin bir fark vardır. Bu da Türklerin devlet kurma ve yaşatma geleneğinin en güçlendiği anlar saldırının en yükseldiği anlardır.

Kısaca AB, IMF ve ABD güdümlü siyasetin eksenindeki partilerin farkında olmadıkları, uygulanan bütüncül bir senaryodur. Bu senaryoya göre, Türkiye IMF tarafından bilinçli şekilde hatalı ekonomik reçetelerle daha da borçlandırılmıştır. Böylece ekonomik yıkım

içinde olan Türkiye, siyasi yaptırımları sadece izleyebilir. Türkiye’de ulusalcı akımların partileri ekonomik krizle birlikte yıpratılmaya başlamış ve ulusalcı güçler, ekonomik fatura ile halkın gözünde mahkum edilmeye çalışılmıştır. 3 Kasım seçimlerinde MHP ve DSP’nin meclis dışında kalması için her türlü oyun oynanmaktadır. Bu yıpratmada ulaşılması gereken hedeflere giden yolda önemli araçlar AB kriterlerini dayatma yoluyla da tamamlanmak istemektedir. Bu dayatmalar etnik atomizasyonu hızlandıracak önlemlerdir. Bu nedenle AB kampanyaları ile hedefe ulaşmak isteyen müstemlekeci aydınlar, üçüncü kol faaliyeti yürütmektedir. Diğer bir yandan, AB Akdeniz egemenliği sürecinde Arap ülkelerine karşı yalnız kalacak İsrail’e ilerde ulaşmak için uçak gemisi gibi olan Kıbrıs’ın tamamını yanına alacak politikaları uygulamaktadır. Siyonist odakların AB ve ABD’deki lobilerinin anti siyonist olabilecek her gruba karşı sistemli bir aşındırma uygulaması tesadüf olamayacak kadar açıktır. Türkiye seçime giderken amaçlanan etnik bağımsızlık peşinde olan partilerin de güneydoğuda güçlenmesi ve bu desteğe dayanarak sanki bir referandum gibi seçim kullanılması yüksek olasılıktır. Tüm olumsuzluklara rağmen IMF’nin seçimi çözüm görmesi, AB yanlısı medya ve TÜSİAD’ın aynı çizgide olması ilginç bir tablodur. Özellikle bu odakların TSK’nın Irak müdahalesine karşı kampanyaları ilginçtir. Irak’ta başlatılacak operasyonla birlikte Türkiye, önce Irak’ta, sonra da seçimi izleyen süreçte oy oranları sebep gösterilerek güneydoğuda bu manevralara karşı baskıyla; önce siyasi, sonra askeri yanıt vermek durumunda bırakılacaktır. Bu nedenle AB yanlısı medya ve etnik ırkçı grup savaş aleyhtarı gibi görünecek şekilde TSK’nın ABD oldubittisine karşı etkisizleştirilmesi için halkı gerçeklerden uzaklaştırmaya çalışacaktır. Deyim yerindeyse aşağı tükürsen sakal yukarı tükürsen bıyık denilecek bir açmaza sürüklenen ülkemizde ulusal çıkarlarımızı savunmada ülke içindeki üçüncü kol faaliyetleri toplumu yönlendirebilmektedir.

Türkiye’ye ABD de yapılan ‘*asrın meydan okuması*’ adı verilen bir tatbikatla zaten gözdağı verilmek istenmiştir. Bu tatbikatta deprem olan bir ülkenin, bir sınır sorunu yüzünden uluslararası mahkeme tarafından haksız sayıldığı ve olan bir depremle bu sınır olayına kızan generallerin yönetime el koyduğu ve ellerinde bulunan çok önemli su yollarını kapattığı, bu nedenle de BM ile ABD’nin bu ülkenin önemli şehirlerine askeri hareket düzenlediği bir savaş stratejisi denenmiştir. Günümüzde Marmara denizinde deprem bekleyen, boğazlar gibi stratejik su yollarını elinde tutan Türkiye’de; Irak’ta bir oldu bitti ile kurulacak Kürt devletinin, AB ile birlikte Türkiye’den bir parça koparma amaçlı başlatacağı düzmece bir mahkeme sonucuna şiddetle karşı koyacak kurumların başında TSK olduğunu söylemek için müneccim olmak gerekmez.

Böylesine umutsuz görülen manzarada Türkiye’nin elini kolunu ekonomik olarak bağlayan bu odaklar, 1990’lı yıllardan başlayarak tükenecek ekonomik petrol yataklarının yerine yenisini koyamayacaklarından, bu projeyi uygulamaya başlamaları tek kutuplu bir dünyada NATO’nun artık bir işe yaramadığını da göstermektedir. Bu odakların siyaset mühendisliği uygulamaları için kendilerine uygun karakterdeki, ülkenin çıkarlarını analizden uzak yöneticileri ve naylon aydınları bulmaları zor değildir. Bu çerçevede ulusalcı güçlerin TSK’yı yalnız bırakmaması gereklidir. Çünkü Türkiye bir bütün olduğu sürece halkı mutlu olacaktır. Bu bütünlüğün ilk güvencesi TSK’dır. Irak’ta seyirci değil savaş oyununu bozacak oyuncu olarak yer alabilmek, Türkiye’yi parçalanma sürecine götürecek odakların etkisiz hale getirilmesi ancak siyasi bir çerçevede üretilecek bir program ile başarılabilir. Bu nedenle AB, IMF ve ABD eksenli bütüncül projeler yanlışlanmak durumundadır.

Kemalistler 21 yüzyıla yönelik bir çıkış yaparlarsa sorunlar aşılabılır. Bunun için Kemalist bir program gereklidir. Bu program ilk önce ekonomik bağımsızlığımızı sağlayacak bir ekonomi düzeni ile başarılı olabilir. Bunun için Türkiye tüm kaynaklarını planlayacak ve üretimi yönlendirecek kapasiteye ulaşmalıdır. Ülkenin enflasyonla tüketilen para sistemi yeniden ele alınmalıdır. Vergi sistemi adil hale getirilmelidir. Ülkede rant

sermayesi yerine üretim sermayesinin egemen olacağı bir düzenleme gereklidir. Ülkede işsizliği ortadan kaldıracak bir istihdam politikası gereklidir. Bu gibi yapılması gerekenleri günümüzde bir çok grup söyleyebilir. Oysa bunlar sadece temenni olmaktan öteye gidemez. Bu çerçevede neler olması gerektiği kadar nasıl yapılacağını da söylemek gerekiyor. Bunun için kaynakların açıklanması ve programın açık olması gerekiyor. Burada Kemalistlerin son 7 yıldır ortaya koyduğu bağımsız siyasetle elde ettikleri birikim önemli bir rol oynayacaktır.

Bu durumda Kemalizm'i 1923-1938 yılında yapılanlarla değil uygulanan yönetime bakarak yorumlayan bağımsız Kemalist değerlendirmeleri saymak gerekir. İdeolojiler, toplumların mutluluğu ve evleri olan ülkenin gelişmesini sağlamak için karşılaşılan problemleri çözmek için ortaya çıkarlar. Kemalizm de Türk varlığını geleceğe taşımak için 20 yy başında deneme yanılma metoduyla ilerlemiş, bütüncül bir çözüm olan çağdaş uygarlık ülküsüne sorunları parça parça çözerek ulaşmayı hedeflemiştir. 1932-38 de para rejimi, büyüme hızı, II sanayi planı ile üretim ekonomisine geçen Türkiye, zamanının ileri devletlerinden biri olmak için her adımı atmış bir ülkedir. Günümüzde de gereken adımları atacak yöntemi geçmişteki problem çözme mantığı belirler. Bu, bilim ve tekniğin tüm gereklerini kullanmak ve Türkiye'ni tüm problemleri çözmek olarak yorumlanabilir.

Türkiye için üretim ekonomisine dayanan planlı bir ekonomik bir model gereklidir. Bu Sosyalizmin, Kapitalizmin ve ara yol olarak sunulan liberal-sosyal sentez (Sosyal demokrasi) dışında bir yoldur. Buna **sayısal güdümlü ekonomi** adını veriyoruz. Bu ekonomik model, piyasanın başıboş olmadığı, devletin de ekonomik müdahalenin sınırlarını belirleyerek bir yönlendirici olduğu bir yaklaşımdır. Bu model 1930'lu yıllarda büyük bunalım esnasında ilk defa Fransa'da kapitalizm ve sosyalizmin başarısızlıklarını sıralayarak yeni bir yol bulunup bulunamayacağı sorgusuyla başlar. Bu konuda A.H. Başar'ın çevirdiği bir kitabı okuyan M. Kemal Atatürk, 1932 de planlı başlayan ekonomik açılımı, girişimi ve üretim ekonomisini içine alarak geliştirmek gerektiğini fark etmiş ve 1935'de CHP kurultayındaki açış konuşmasında şu şekilde ifade etmiştir: *"Görüyorsunuz ki arkadaşlar; yepyeni bir güdümlü ekonomi düzeni kurmakla uğraşıyoruz. Partimizin ekonomik anlayışı; bu yöndeki programımızın, yurdun ihtiyaçlarını karşılayacak ve onu az zamanda geliştirmeye ve genişliğe erdirecek en iyi program olduğunu gösterecektir. Yeni öğütleriniz ve direktiflerinizle, yeniden ilerleme ve yükselme tedbirlerimizi kolaylaştıracığınıza şüphe yoktur"*. Bu yepyeni söylem, 1937'de hükümetin değişmesi ile M. Kemal Atatürk'ün meclis açış konuşmasında ve genişletilmiş haliyle başbakanın hükümet programında yerini almıştı. Güdümlü ekonomi 1938'deki teknoloji ile başarılması zorluklar içeren bir sistem olmasına rağmen ana çizgi, uygulamaları ve hedefleri (özellikle II Sanayi Planı) kapitalizm ve sosyalizmin dışında bir modeldi. Ekonomide piyasayı başıboş bırakamayan, üretimi teşvik ederken, bireysel mülkiyeti halkın aleyhine olmadığı sürece destekleyen, üreticinin giremediği alanda planlama yaparak ekonomik devinimi arttıran bir model olarak 1939'da algılanamadığından o günkü yöneticiler tarafından terk edilmiştir.

21 yy başında ise artık büyüyen ekonomilerde yaşanan adaletsizliği ve dengesizliği gidermek için ithal edilen sosyal-liberal sentez, ancak batı şartlarında geçerli olabilir. Bu şartlar, oturmuş ekonomik sistemlerde evrimsel bir gelişme olarak görülebilir. Türkiye'de ise bu batı merkezli modelin, ülkenin uygarlık yolculuğunda göreceli olarak geriye gitmesini engelleme anlamında uygulama zemini ve alt yapısı yoktur. Bu nedenle bir ara yol olan sosyal demokrasi yerine, açılan arayı aynı 1930'lu yıllardaki gibi **'yepyeni'** bir anlayışla, kapitalizm ve sosyalizmin denemediği üçüncü bir yolu uygulayarak aşabiliriz. Bu anlamda örneğin para sisteminde yapılacak bir devrim **güdümlü sayısal ekonominin** en önemli destekleyicisidir. Tüm ekonomik değer değişimlerin yasaların içinde yapılmasını sağlayacak gerçek bir değişim değeri olan **sayısal paraya** geçiş, batının evrimsel olarak geçmeyi düşündüğü kartlı para sistemlerinden daha önce başaracağımız bir devrimdir.

Sayısal para sayesinde vergi toplamadan, rüşvete, yasadışı kazancın önüne geçildiği gibi devletin karşılıksız para basarak enflasyonist politikaları üretmesi de engellenecektir. **Sayısal para** yasal sınırlar içinde paranın yaşam alanı bulacağı ve yepyeni bir hukuk sistemini de getirecektir. **Sayısal paranın** olduğu ülkede çek, senet ve her türlü zorunlu ödeme daha anında kontrol edildiğinden icra mahkemelerine bile gerek kalmayacaktır. Zarar eden şirketler olmayacak vergi kaçırmak tarihe karışacaktır. Batıda kanunun gücü ile toplanan vergi sayısal para sayesinde anında ve tüketimden alınabilecektir. **Sayısal para** sayesinde bölgelerin ulusal ölçekte ekonomiye katkısı sayısal hale gelecek ve hükümetler ekonomik olarak zayıf olan bölgelere kaynak aktarabilecek bölgenin canlanması için güdümlayici bir rol alacaktır.

Sayısal para ve güdümlü sayısal ekonominin en önemli parçalarından biri fiziksel planlamadır. Uydru ve bilgisayar teknolojileri ile üretilecek her ürünün rekoltesi daha tarladayken bilinecek, on yıllık sürelerle tarımdan her türlü doğal kaynağın potansiyeli planlanabilecektir. Bu bilgiye eklenecek nüfus, gelişim alanları tüketim mecraları üreticiye önünü göreceği yatırım alanları olabilecektir. **Coğrafi Bilgi Sistemleri**yle planlama, madenden ormana, su kaynaklarından rüzgara, insan kaynaklarının kalitesine kadar her şeyi gerçek bilgi olarak ölçebilecek bir düzen oluşturacaktır. Böylelikle kârlı alanlarda girişimciler önünü gören yatırımlar yaparken devlet bu alanlardan aldığı vergi ile diğer alanlarda güdümlayici olabilecek ve ekonominin diğer bölgelere uyum sağlaması ve canlanması için müdahaleyi yapabilecektir. Böyle bir ülkede boşa esen rüzgar, boşa akan nehir, boşa devinen dalgalar olmaz. Böyle bir planlamada ne kadar enerjiye gereksinim olduğu nüfus eğilimleriyle anlaşılabilir ve güdümlenebilir.

Sayısal vergi sistemi ile anında alınan vergilerle gerçek ve denk bütçe yapılabilir, kaynak israfı tamamen yok edilebilecektir. Hiç bir kuruluşun vergi dairesine gidip beyanname vermeyeceği bu sistemde sayısal para sayesinde tüm hesaplar açık olacaktır. Zaten anında vergi verilen bu sistemde, zarar ettiklerinde üreticiler eksiklerini görerek düzeltebilecek, devletin ürettiği yol gösterici niteliği yüksek bilgi ile sürekli gelişebilecektir. Bu sistemde bireyi gerçek birey yapmak vergi, sigorta, ehliyet, diploma ve alabileceği her türlü resmi belgeye bir tek numarası olan sayısal kimlik sayesinde gerçekleşecektir. Sayısal kimlik sayesinde nüfus sayımları olmadığı gibi vergi mükellefi olmayan ve bir sosyal yardım kuruluşuna üye olmayan birey kalmayacaktır. **sayısal parayı** banka kartı ile birlikte ancak **sayısal kimlik** olduğu takdirde kullanabilenlerin yaşadığı bir ülkede bireyin soyulması mümkün olmadığı gibi birilerinin de haksız kazançla zenginleşmesi mümkün olmayacaktır. Örneğin, yıllar boyunca belirli bir aralıkta kazancı olan birinin ya da maaş ve gelir girdileri sabit birinin anormal derecelerde hesap salınımları incelenmeye değer bilgi olarak **sayısal vergi sistemi** ile kontrol edilebilecektir. **Sayısal kimlik** sayesinde bir yurttaşın doğduğu günden öleceği güne kadar yaşamından günler çalan bürokrasi yok olacaktır. Her iş için bir belge yerine, sadece bir kimlik ve numara, her yerde sorununu çözmesini sağlayacaktır. Bu kimlikle ilintili olarak telefonları, kirası, vergisi, her tür ödemesi otomatik ödenebilecektir. Bu sistemin uç bir örneği olarak trafik kazalarının bile neredeyse hiç olmayacağı bir ülkeye dönüşmenin yolu açılacaktır. Trafik kazalarından kaybettiğimiz insan ve ekonomik kaybı düşündüğümüzde kazanacağımız az şey değildir. Sadece yol kenarlarında araç camlarındaki barkodları okuyan okuyucular ile sayısal kimlik bilgisi ile hareket eden araçların hız limitlerini veya kuraları ihlal etmeleri hem anında trafik cezası tahsilatı hem de ehliyetin iptaline gideceğinden trafik polislerine çok az iş düşecektir.

Böyle bir sistemin en önemli unsuru sistemi yaşatacak elemanların yetiştirilmesi ve sistemi geliştirecek eğitim sistemidir. Artık tüm bilim alanlarında bilgisayar teknolojisi kullanımı kaçınılmazdır. Liselerden başlayarak tüm alanlarda ne kadar, hangi konumda insana gereksinimimiz olduğunu planlayan devlet, her bireyin yeteneğine ve en mutlu olacağı çalışma alanına yönelmesi için rehberlik yapacaktır. Böylece üniversiteleri bir iş

kapısı değil bireyin ilerlemek istediği bir alanda eğitim aldığı, bilgi üretilen bir yer haline getirilebilecektir. Dünyanın en ünlü hocalarının tüm üniversitelere uydu sistemleriyle ders vereceği sanal ortamda yer alan eğitim kurumları, bireyi yaşadığı çevreye yabancılaştırmadan yerel problemleri çözecek yetenekte yetiştirebilecektir.

Yukarıda değinilen bütün bu teknik uygulamaların temel bir amacı vardır, bireyin mutluluğu ve refahını sağlayacak biçimde sorunları çözmek. Bazılar bu sistemin bir gözetim toplumu yaratabileceğini öne sürecektir. Oysa bireysel bilgi çok büyük bir yer tutarken, devleti yöneteceklerin bilgisi daha az yer tutar. Böyle bir sistem Orwell'in düzeninin tersine bireyin devleti denetlemesinin yolunu açacaktır. Bireyin ürettiği sayısal bilgi gizli kalabilirken yönetici olanlar ve topluma önder olanlar yükseldikçe halkın önünde tüm eylemleriyle tanımlanabilir hale gelecektir. Böylece gözetim toplumu değil, denetleyen ve bilgiyi koruyan açık bir toplum yaratılabilir. Bu sistem, meclisin tıkandığı yerde sorunları çözmek için referandum gerektiğinde, tüm yurttaşları her yerde bulunan telefon hattı veya bir bilgi iletim noktasına gidip konuyla ilgili oyunu vermesini sağlayabilir. Hatta seçtiği milletvekilinin hangi yönde davranması gerektiği konusunda vekilini sürekli güdümlenerek 4 yılda bir defa değil her gün milletvekilini denetleyebilecektir. Yurttaşların seçtiklerini sürekli kontrolünün sonucu açık toplum demokrasisidir.

Yukarıda sayılan önermeler Türkiye'nin tüm sorunlarını çözmek için sayısız örnekten sadece birkaçıdır. Bütün bu sisteme bütünde parçalı toplum mühendisliğinin ürünü olan teknik devlet diyoruz. Teknik devlet, gerçek bir yurttaşlar demokrasisinin ve bağımsız bir ekonomi anlayışının yeni hayat alanıdır. Türkiye Cumhuriyeti dayatmalarla bir yere itileceğine, tüm yurttaşları için adaletli ve dengeli bir yaşam alanı yaratmalıdır. Bu alanda gelişen bir ülkenin dışardan yönlendirilmesi olası bile değildir. Uluslararası sistemin güven duyacağı bir ekonomide, ülkemizin çıkarlarına zarar vermeyen her türlü sermaye aktarımı, açık toplum yapısı sayesinde ranta değil üretime gelecektir.

Şu anda dünya siyasi tablosu içinde üzerinde oyun oynanabilen, IMF veya AB havuçlarıyla kandırılan tavşan misali olan ülkemiz, genç ve gelişen nüfusunu kaldıracak bir siyasal yapıya ulaşmalıdır. Böyle bir yapı, ancak bağımsız ve kendini üreten bir yapı olursa ülkeyi bir daha kötü günler görmeyecek şekilde geleceğe taşır. Böyle bir örnek, dünyada gelişme çabasında olan tüm ülkelerde kapitalizm ve sosyalizm dayatmaları dışında kültürünü ve geleceğini bir araya getiren üçüncü bir yol bulmalarına neden olacaktır. Doğada olmayan bir tekdüzeliği savunan batı merkezli ekonomik modellerin çektiği acılarla yoğrulan uluslara, nasıl 1923'de ulusal kurtuluş savaşlarının kapısını açıtsak geleceğin kapılarını da açabiliriz. Böylece sömürünün değil, dengeli ve adil paylaşımın, tek kutuplu hegemonyanın değil her ülkenin bütünde bir parça olduğu algılamış, yaşayan ve gelişen bir organik dünya düzeninin yolunu açabiliriz. Türkiye'de bir yerlere eklenerek kendini kurtarmayı düşünen, ithal demokrasi, ithal zenginlik hayali ile ülkenin sömürgeleşmesinin yolunu açanlardan farklı düşünenlerin çözümlerine herkesin gereksinimi vardır. AB ve ABD yukarıda sözünü ettiğimiz çıkar ve düzenleri kendi amaçlarına uygun olarak isteyebilir. Bu onların ne kadar yapabileceği bir şey ise bizlerin de 21 yy'da ülkemizin hak ettiği, batının ancak en az 20-30 yılda gerçekleştirebileceği **sayısal devrimi** tüm elemanları ile başarmalı, ülkemizi çağdaş uygarlığa kendi kendimize taşımamızdır. Bunu yapmasını başkalarından beklemek, hem ulusu küçük görmek hem de olmazlara takılan bir ruh haliyle asalak bir düşünce yapısını getirir ki Cumhuriyeti kuran felsefe kesinlikle bu değildir. Çağdaş uygarlığa giden yolda AB'nin himayesi ve bizi adam etmesi beklenemez. Doğu Marmara'da yakın bir gelecekte olacak bir depremin ülkemizi yıkma tehdidinin büyüdüğü her geçen gün, bizler ancak kendi kararlılığımız ve isteğimizle bir şeyler başarabiliriz. Mustafa Kemal Atatürk'ün "*Ulusunu azim ve kararlılığı kurtaracaktır*" sözleri kendimize güvenimizi perçinlemeli ve AB ve IMF güdümünde bir siyasete karşı durmamız için bizlere geçmiş bir daha hatırlatmalıdır.